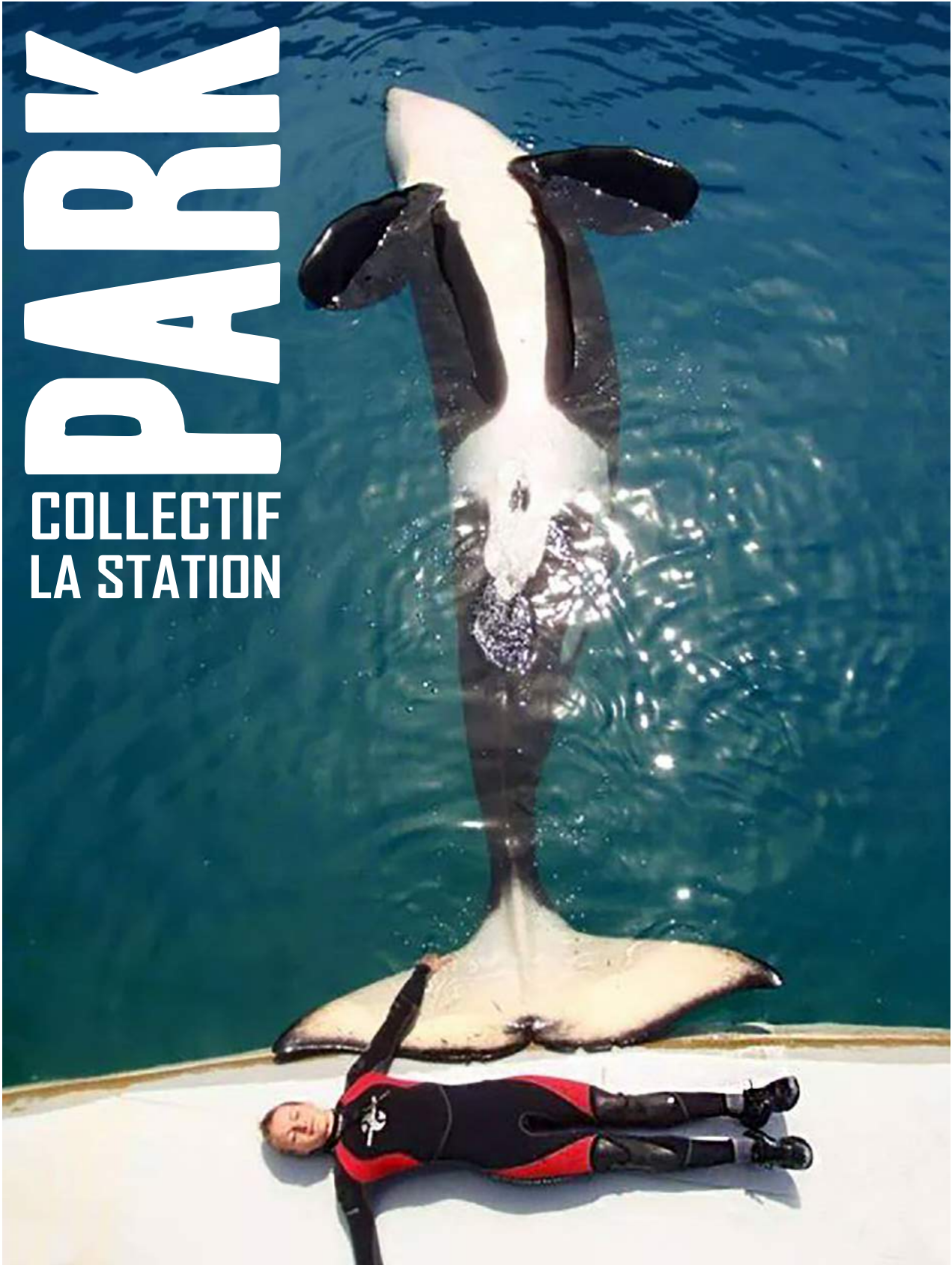


L'ANCRE

PARK

**COLLECTIF
LA STATION**



PRESENTATIE

PARK vertelt het verhaal van Lars, Kania, Anke en Nicolai, vier trainers van zeedieren in een pretpark. Ze worden er geconfronteerd met een verschrikkelijk ongeval: hun teamleider, Laora, wordt tijdens een show verslonden door het grootste beest van het park: de orka Tatanka. Deze gebeurtenis drijft hen de volgende nacht naar de rand van de waanzin. Was het een nachtmerrie?

Jaren later ontmoeten ze elkaar opnieuw op een etentje. Daar zien we hoe het hen is vergaan. Hebben ze antwoorden gevonden op de vragen en de leegte die het ongeval met zich heeft meegebracht? En zijn ze erin geslaagd om zich te wapenen, om de kloof te dichten die het trauma heeft geslagen?

Als ze beslissen om terug te keren naar hun oude werkplek, komen de sporen van het verleden weer tevoorschijn, die helemaal niet zo ver weg waren als ze dachten.

PARK is een naar chloor en bloed ruikende nachtmerrie, een hedendaagse donkere komedie geïnspireerd door Charles Burns, David Cronenberg en Free Willy.



INHOUDELIJK

Wat gebeurt er op plekken die gericht zijn op entertainment, zoals pretparken, als het personeel - van wie verwacht wordt dat ze alles altijd onder controle hebben - zich plots geconfronteerd weet met een ongeval dat hen brutaal terugvoert naar wat ze eigenlijk zijn: trainers van het ontrainbare?



PARK is een reflectie op hoe mensen reageren op een schok, op iets dat ons abrupt wakker schudt uit de droom waarin de consumptiemaatschappij ons heeft ondergedompeld.

Het lijkt ons vandaag belangrijk om stil te staan bij deze wereld van super-entertainment die ons zowel fascineert als degouteert. In een wereld die ons op onze wenken bedient, wordt nadenken een steeds zwaardere inspanning. Het lijkt almaar moeilijker om een gedachte te formuleren: elke gedachte verdampt onmiddellijk in de gigantische stroom van beelden en vermaak - alsof de voornaamste bedoeling is om ten allen prijze verveling te vermijden. Maar wat gebeurt er dan met ons geestelijk bestaan?

We willen niet zozeer waarheden poneren als wel, in de woorden van Alain Badiou (zie verder), "lachen met de obsceniteit van het reële". We willen een donkere komedie maken met personages die soms wreed en hard met elkaar omgaan, die vol tegenstrijdigheden zitten, en die juist daardoor heel menselijk zijn.

We willen vier trainers tonen die geen reden hebben om hun werkwereld en hun realiteit in vraag te stellen, tot ze geconfronteerd worden met het instorten van hun waarden en het verlies van de betekenis die ze, door hun werk, aan hun leven hadden gegeven.

Het ongeval is een steentje in de tandwielen van de grote geruststellende machine.

We houden ervan om de verbeelding van de toeschouwer te prikkelen door hem te laten voelen wat er buiten de scene gebeurt. Het spectaculaire zelf wordt nooit getoond, alleen maar gesuggereerd of verteld. In dit stuk is iets benoemen het tot werkelijkheid verheffen. Dit spel met wat er in de filmwereld "hors champ" wordt genoemd vormt het epicentrum van onze creatie PARK.

ENKELE DRAMATUGISCHE PISTES

DE "HORS CHAMP": RUIMTE VOOR VERBEELDING

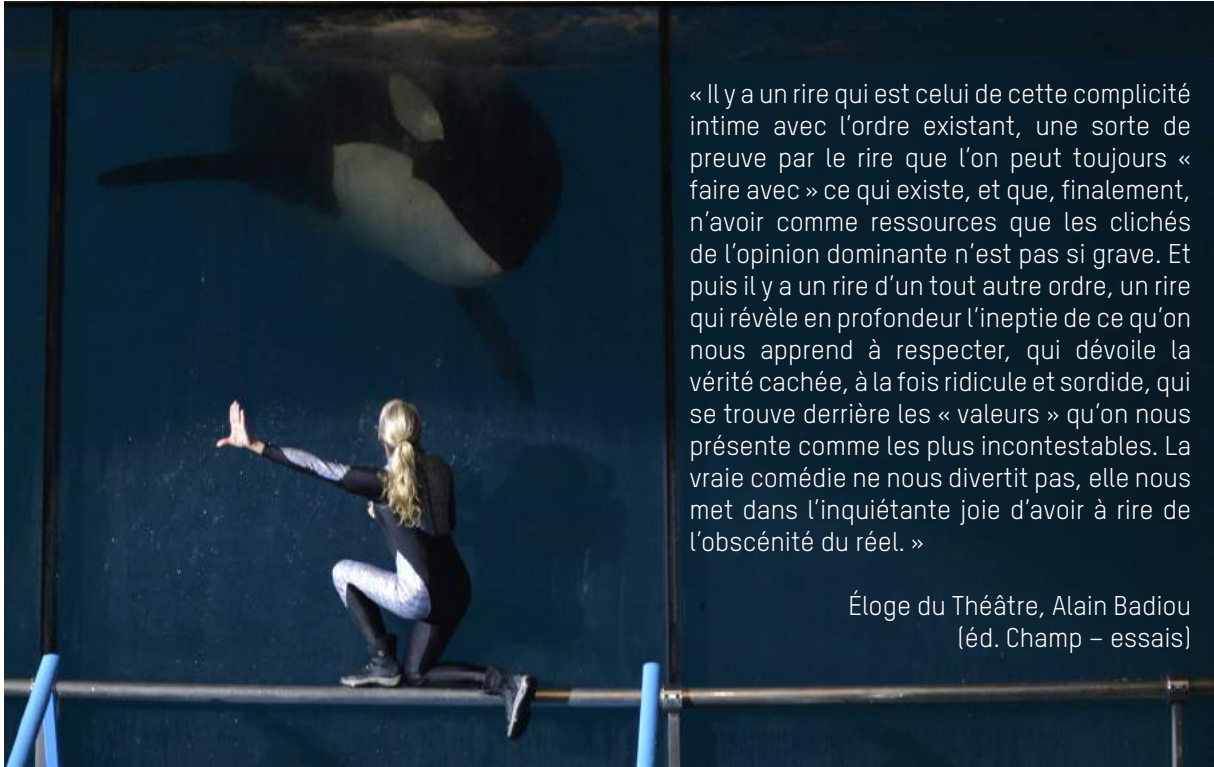


Door een "hors champ" te creëren die in contrast staat met wat er op de scène wordt getoond, spreken we de verbeelding van de toeschouwer aan en frustreren we hem in zijn verlangen naar het spectaculaire. Het publiek kan zowel lachen om de theatrale "trucs" die worden gebruikt om hem in iets ongelofelijks te laten geloven, als om zijn verlangen naar een "money shot" (woord uit de filmindustrie voor een scène waarvan de kosten belachelijk hoog zijn tegenover de rest van de productie), de gewoonte om het spectaculaire altijd op een schoteltje aangeboden te krijgen.

ANTROPOCENTRISME



Met PARK willen we het ook over antropocentrisme hebben: over hoe we de realiteit alleen maar vanuit een menselijk perspectief begrijpen. We bouwen een artificiële wereld op om hem later stukje bij beetje te zien afbrokkelen. Met het ongeval willen we de comfortabele wereld van de trainers door elkaar schudden, een wereld die ons doet geloven dat wilde dieren onze vrienden kunnen zijn.



« Il y a un rire qui est celui de cette complicité intime avec l'ordre existant, une sorte de preuve par le rire que l'on peut toujours « faire avec » ce qui existe, et que, finalement, n'avoir comme ressources que les clichés de l'opinion dominante n'est pas si grave. Et puis il y a un rire d'un tout autre ordre, un rire qui révèle en profondeur l'ineptie de ce qu'on nous apprend à respecter, qui dévoile la vérité cachée, à la fois ridicule et sordide, qui se trouve derrière les « valeurs » qu'on nous présente comme les plus incontestables. La vraie comédie ne nous divertit pas, elle nous met dans l'inquiétante joie d'avoir à rire de l'obscénité du réel. »

Éloge du Théâtre, Alain Badiou
(éd. Champ – essais)

WERK



In ons verhaal zijn de trainers blij een job te hebben die ze graag doen. Hun job bepaalt wie ze zijn.

Vandaag, met het einde van de mythe van volledige werkgelegenheid, met de toenemende aanvaarding van het feit dat onze maatschappij haar doel zou kunnen bereiken - het optimaliseren en automatiseren van alle arbeid om het de mensheid minder lastig te maken - blijven we desondanks horen dat iedereen altijd zou moeten werken. Langer, voor minder loon en aan minder goede voorwaarden. Er wordt gezegd dat we ons werk zijn; werken is een soort van nieuw mystiek delirium geworden. Het minder werken waarvan de eerste liberalen droomden, wordt vandaag ingezet om de burger angst in te boezemen. Niet werken is niet bestaan.

Onze vier trainers doormaken hier het verlies van een blind geloof in een van hun (en van onze) belangrijkste waarden: werk.

REGIE-IDĒEN

In maart 2017 hebben we een korte versie van PARK gemaakt die getoond werd op Festival XS in Théâtre National, Brussel. Deze korte versie heeft ons verlangen versterkt om deze voorstelling te maken en er ons van overtuigd hoe rijk de thema's zijn waar we mee werken (hiërarchieën in een kleine werkomgeving, onze relatie tot werk, het onzichtbare "hors-champ", hoe we reageren op de dood, wreedheid, donkere humor,...)



SCENARIOSCHETS

Wat we hieronder beschrijven is nog niet definitief, het zijn ideeën voor scènes die nog geschreven en in scène gezet moeten worden.

- **De show – de coulissen - namiddag**
De toeschouwers zien een orkashow, vanuit het perspectief van de coulissen. We leren er de trainers kennen, hun veel te positieve energie en hun totale geloof in hun werk.
- **Het ongeval – de coulissen - namiddag**
Na een tijdje beginnen we te voelen dat er iets niet klopt: de orka Tatanka, het grootste beest van het park, blijkt slecht gehumeurd te zijn. De trainers rennen maar op en af en we voelen hun paniek groeien tot aan een eindbeeld, wanneer we begrijpen dat er iets verschrikkelijks aan het gebeuren is : Laora wordt midden in de show opgevreten door Tatanka.
We willen dat moment vormgeven in een burlesk en heel bloederig beeld.

- **Na het ongeval - Coulissen - Nacht**

De nacht na het ongeval is het park leeg, alleen onze vier trainers blijven er ronddwalen in de coulissen. Er is iets veranderd, zowel in hun lichaamstaal als in de manier waarop ze praten. Ze kunnen hun gedachten moeilijk onder woorden brengen, ze zijn in shock. Hun werk, dat hen definieerde, waardoor ze bestonden, heeft nu geen betekenis meer. Alles ligt aan diggelen en niets is nog zeker.

- **De bijeenkomst, 10 jaar later – Appartement – Avond**

We zien de trainers tien jaar later, op hun eerste bijeenkomst na het ongeval. Het lijkt alsof het ongeval vergeten is en alles verloopt in een iets té rustige en gezellige sfeer, zoals we in het begin van horrorfilms weleens zien. Hier wordt er een nieuw personage geïntroduceerd, gespeeld door dezelfde actrice die Laora speelde tot aan haar dood: de nieuwe vriendin van Nicolai, een van de voormalige trainers van het park. Zijn ex-collega's bekruipen de gedachte dat het nieuwe meisje wel enorm op hun dode chef lijkt...

- **De terugkomst, 10 jaar later – Coulissen – Nacht**

Hier gebruiken we een twist die vaak in horrorfilms gebruikt wordt: het terugkeren naar de plek van het drama of de moord. Na de maaltijd besluiten de trainers koers te zetten naar hun vroegere werkplaats en hun aller obsessie. Dit einde waar het begin zich in weerspiegelt kan ook een metafoor zijn van wezens die maar steeds terugkeren naar een plek die, vervuld van hun verloren ambities, nu geen enkel nut meer heeft.



Black Hole, Charles Burns

COLLECTIF LA STATION

Collectif La Station is ontstaan vanuit de ontmoeting van vier acteurs aan het Conservatorium van Luik. Samen maakten ze eerder al *IVAN* (2012) en *GULFSTREAM* (Prix de la Ministre de la Culture & Coup de Cœur de la Presse, Huy 2014). *PARK* is hun derde collectieve creatie.

«Ons werk heeft iets van een speelplaats. Een kind herhaalt wat hij de voorbije dag op televisie gezien heeft en reproduceert het met zijn kameraden ergens in een hoek van de speelplaats, waar de leraren hen niet kunnen zien. Het geeft er zijn eigen interpretatie aan door de anderen te dirigeren, door te zeggen: "jij doet dit en jij doet dat". In deze herinterpretatie stuiten ze op details die het ene kind fascinerender en interessanter vindt dan het andere. Deze staat van naïeve en onhandige reproductie is waar we met La Station naar zoeken.»

La Station wil een theatraal prisma zijn van intuïties over, obsessies met en gemeenschappelijke reflecties op de mens en zijn functioneren in een wereld die ons dikwijls als storend en dissonant in de oren klinkt. Deze dissonanten willen we in de blik van de toeschouwer laten weerspiegelen om hem te intrigeren, hem te doen lachen en hem dingen in vraag te doen stellen. We zoeken steeds naar een theater vol tegenstrijdigheden. We werken graag met herkenbare tekens, met stereotypen, met suggestieve citaten van de dominante verbeelding, om ze vervolgens te verdraaien en te verschuiven. Eigenlijk creëren we een soort van theatrale versie van microtonale muziek; muziek die ongelijke intervallen gebruikt die vals klinken. We smokkelen graag anomalieën en ongeregelheden binnen in ons werk, die het oog van de toeschouwer prikkelen. We hebben het gevoel dat dit de enige manier is om de realiteit te kunnen ondervragen.

WIE

- **Cédric Coomans / Speler en maker**

Cédric studeerde af als acteur aan het Conservatorium van Luik in 2011 en speelde zowel in het Frans, in het Engels als in het Nederlands bij o.a. Tristero, Rimah Jabr en Clinic Orgasm Society. Hij werkte als regieassistent voor Toshiki Okada en Aurore Fattier. Hij creëerde en speelde in het stuk *BUZZ* en is een van de oprichters van het collectief La Station.

- **Eléna Doratiotto / Speler en maker**

Sinds ze afstudeerde in 2010 als actrice aan het Conservatorium van Luik speelde Eléna in meerdere stukken, zowel in het Frans als in het Nederlands, onder regie van Raven Ruëll en Jos Verbist (*Baal* naar Bertolt Brecht in 2011, *Tribuna(a)l* in 2013, *Oeps* in 2016 en *Nachtasiel* in 2017). Ze maakt deel uit van La Station en werkt ook als actrice en maker in projecten van o.a. Benjamin Op de Beeck (waar ze *Aap* mee maakte) en Benoît Piret.

- **Sarah Hebborn / Speler en maker**

Sarah is actrice, afgestudeerd aan het Conservatorium van Luik in 2012. Ze werkte als regieassistent voor Raven Ruëll en Jos Verbist in *Tribuna(a)l* et bij Nimis Groupe voor *Ceux que j'ai rencontré ne m'ont peut-être pas vu*. Ze begon vervolgens eigen creaties te maken en richtte mee Collectif La Station en Collectif Une Tribu op (*De Koers – Coup de Cœur du Jury Jeune* op Festival Emulation, prijs van de Provincie Luik in Huy 2017 - dat zowel in het Frans als het Nederlands heeft gespeeld).

- **Daniel Schmitz / Speler en maker**

Daniel studeerde af aan het Conservatorium van Luik, Drama, in 2010. Hij speelde in *Garuma* van Jean Michel Van Den Eeyden en in verschillende collectieve creaties met de theatergroepen La Station, Une Tribu en Compagnie Rubis Cube.

- **Kirsten Van Den Hoorn / Speler**

Kirsten behaalde haar diploma als actrice aan het RITCS (Brussel). Ze speelde en maakte *De Spreeuw* bij Studio Orka in 2015, en speelde en maakte *Oeps* onder regie van Raven Ruëll en Jos Verbist in 2016. In 2017 deed Kirsten een schrijfresidentie bij theater Zuidpool in Antwerpen.

- **Octavie Piéron / Licht**

Na haar afstuderen als regisseur aan INSAS, ontwikkelde Octavie ook een passie voor licht. Ze werkt graag met theatergroepen die licht in een creatieproces als een medespeler beschouwen. Ze werkte onder anderen met Claude Schmitz, Eline Schumacher, Jean-Baptiste Calame/Les Viandes Magnétiques, Chloé Winkel en Nicolas Mouzet Tagawa, en met de collectieven Novae, Une Tribu, La Station en VLARD.

- **Valentin Périlleux / Scenografie**

Valentin behaalde een diploma Scenografie aan de Ecole Nationale des Arts Visuels van La Cambre. Hij werkt daarnaast als beeldend kunstenaar en poppenmaker voor verschillende theatergezelschappen en regisseurs (Théâtre des Quatre Mains, Compagnie d'Ici P, Compagnie Roultabi, Collectif La Station, Jean Michel d'Hoop, Didier De Neck,...). In 2014 richt hij mee Une Tribu op. Hij is tevens performer in het Brusselse collectief RE:C.

- **Marion Lory / regie-advies en coach**

Marion studeerde af aan het Conservatorium van Luik in 2011. Ze is er nu docent en geeft theaterateliers voor kinderen, pubers en volwassenen. Ze speelde onlangs in de film *Péricles* van Stefano Mordini en in *Deux jours, une nuit* van de broers Dardenne. Sinds september 2016 werkt ze voor Théâtre de l'Ancre. Ze is medeoprichter van het collectief Darouri Express en speelt mee in *MYZO ! Les Djinnns au fond des caves*. Binnenkort is ze ook te zien in *La cour des grands* in een regie van Cathy Min Jung.

- **Antonin Simon / geluid**

Antonin studeerde af als filmregisseur aan INSAS en als akoestisch muzikant aan het Conservatorium van Bergen. Dankzij zijn specialisatie in filmmuziek legt hij een zeer grote verscheidenheid aan de dag in zijn werk voor uiteenlopende projecten.

- **Charline Rondia / productie en verkoop**

Na een Bachelor in Kunst, Informatie en Communicatie aan de Vrije Universiteit van Luik volgde Charline een Master in de Podiumkunsten en volgde ze een opleiding Theaterproductie bij Théâtre et Public. In 2011 werkte ze voor Les Ateliers de la Colline als productie- en verkoopsverantwoordelijke. In 2017 werkte ze voor Collectif Mensuel. Daarnaast bouwt ze aan haar eigen netwerk en verkoopt ze onder andere de projecten van de collectieven La Station en Une Tribu.

AGENDA

2018	
maart	residentie
mei	residentie
augustus	creatie
september	creatie
2019	
mars	creatie & première

<https://www.lastationcollectif.com/parc>

CONTACTEN

ARTISTIEKE PLOEG

LA STATION COLLECTIF

lastation.collectif@gmail.com

www.lastationcollectif.com

PRODUCTIE

L'ANCRE - THÉÂTRE ROYAL

Vincent Desoutter

Verantwoordelijke productie en spreiding (bij voorkeur in het Frans)

vincent@ancre.be

+32 487 87 93 01